

ประเพณีรวมญาติ

ในช่วงสงกรานต์ ทุกๆ วันที่ ๑๔ เมษายน ของทุกปี ตระกูลของผมมี ประเพณีรวมญาติเพื่ออุทิศบุญกุศลให้กับ ญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว และมีพิธี รดน้ำดำหัวขอพรจากญาติผู้สูงอายุที่มีอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป ประเพณีนี้ได้ทำสืบทอดกันมา เป็นเวลา ๒๐ กว่าปี มีเครือญาติที่มา ร่วมงานกว่า ๓๐๐ คน มีการจัดตั้ง กองทุนหมุนเวียนเพื่อช่วยเหลือหมู่ญาติที่ เดือดร้อน เจ็บป่วย และเสียชีวิต

แต่หลวงพ่อกับ ผมลำบากใจมาก ที่ประเพณีรวมญาติมีการลงขัน ฝ่ายชาย มีการถือขวดเหล้ามาเป็นเจ้าภาพคนละ ๑ ขวด ฝ่ายหญิงจะเอาน้ำส้มมาคนละ ๑ ขวด มาเลี้ยงกัน กระผมไม่สามารถจะไปแก้ไขกติกานี้ได้ เพราะผมเหมือนแกะขาว

ในหมู่แกะดำที่มีความเข้าใจผิดๆ ตอนนี้
ผมได้แต่วางอุเบกขาไว้ก่อน

ทำอย่างไร จึงจะทำให้เครือญาติ
มาสร้างบารมีกับหมู่คณะ และสืบทอด
ประเพณีรวมญาติให้ยั่งยืนตลอดไป หมู่ญาติ
ที่เสียชีวิตได้รับส่วนบุญที่อุทิศไปให้มาก
น้อยเพียงใด และจะทำอย่างไรที่จะให้เลิก
นำเหล้าเบียร์มาเลี้ยงกันในวันรวมญาติ
คนที่นำสุรามาล้างในวันงานจะได้รับผล
กรรมอย่างไรครับ

คุณครูไม่ใหญ่

จะทำให้เครือญาติมาสร้างบารมี
ลูกก็ต้องชักชวนให้ทุกคนมาปฏิบัติธรรม
ด้วยความอดทนและเยือกเย็น ลักวันหนึ่ง
เมื่อเขาเข้าใจแล้ว เขาก็จะมาปฏิบัติธรรม

จนมีประสบการณ์ภายใน แล้วจะเกิดการ
สืบทอดประเพณีการรวมญาติให้ยั่งยืนต่อไป

หมู่ญาติที่เสียชีวิตไปแล้ว จะได้รับ
บุญไปตามภพภูมิที่รับได้ ส่วนภูมิที่รับ
ไม่ได้ก็ไม่ได้รับ ภูมิที่รับไม่ได้ เช่น เป็น
มนุษย์ ลัทธิเดรัจฉาน มหานรก เป็นต้น

จะต้องชี้ให้เห็นโทษของการนำน้ำเมา
มาเลี้ยงกันในวันรวมญาติว่า จะทำให้เป็น
บ้า ไข้ ปญญาอ่อน และถ้าเลี้ยงน้ำเมา
ในภพชาติต่อไปจะได้เลี้ยงดูคนบ้า ไข้
ปญญาอ่อนเป็นวิบาก อีกทั้งถ้าใจเศร้า
หมองเห็นภาพเหล่านี้ตอนก่อนตาย ก็จะไป
อบาย

ต้องชี้โทษภัยด้วยใจที่ใส เยือกเย็น
บ่อยๆ ค่อยๆ ชิมชับไปที่ละนิด เพราะ
เขาไม่เห็นนรกสวรรค์ เขาก็ไม่ค่อยจะเชื่อ
เขาบอกเขาไม่เห็น แปลว่าไม่มี แต่ความจริง

มันไม่ใช่อย่างนั้น จะไปสรุปในสิ่งที่ตัวไม่เห็น เพราะว่าดวงตาเรามันสั้น มันแคบ หลับตายังมีตออยู่ แล้วไปสรุปว่า นรก สวรรค์ไม่มี หรือสรุปเพียงแค่ตื้นๆ ว่า สวรรค์อยู่นอก นรกอยู่ในใจ ไปสรุปอย่างนั้นมันตื้นเกินไป จนกระทั่งปฏิเสธเกี่ยวกับเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดหรือผลแห่งการกระทำ ซึ่งมันอันตรายมาก

พี่น้องของลูกบางคนเคยสร้างบารมี กับหมู่คณะมาก บางคนก็เคยสร้างมาน้อย บางคนยังห่วงเรื่องทำมาหากิน และก็ยังไม่ค่อยจะเข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ดังนั้นก็เป็นหน้าที่ของลูก ที่จะต้องทำหน้าที่กัลยาณมิตรให้กับทุกคน ด้วยจิตใจที่ใส เยือกเย็น และอดทนสักวันหนึ่งก็จะสมปรารถนา

๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘

